

UOT-811-512-162

Səhifə: 64-68

<https://doi.org/10.59849/2663-8967.2023.1.64>

Vəfa Seyid
Azərbaycan Dillər Universiteti,
filologiya üzrə fəlsəfə doktoru, dosent

FRANSIZ DİLİNDƏ ANTROPONİMLƏRİN SEMANTİK POTENSİALI VƏ YARANMA XÜSUSİYYƏTLƏRİ

Açar sözlər: antroponim, onomastik vahid, ləqəb, qədim kitabə, ezoterika, leksəm

Key words: антропоним, онимастическая единица, прозвище, древняя надпись, эзотерика, лексема.

Ключевые слова: антропоним, онимастическая единица, прозвище, древняя надпись, эзотерика, лексема.

Antroponim termini qədim yunanca *ἄνθρωπος* - şəxs və *ὄνομα* – ad sözlərinin birləşməsindən yaranmış və ad və ya şəxsi tanıdan xüsusi adlar toplusu deməkdir.

Əcdadlarımızın mirası, şəxsiyyətimizin əhəmiyyətli ünsürü olan ad bizi başqalarından fərqləndirir, cəmiyyətdə və mədəniyyətdə yerləşdirir; adsız bəşər övladı mövcud ola bilməz. Bütün xalqlar öz qaydalarına və adət-ənənələrinə görə üzvlərini adlandırır, bununla da özlərinin icma görünüşünü təqdim edirlər. Üstəlik, irsiləşən bir ad çox vaxt cəmiyyət (məsələn: kişinin üstünlüyü; adın ümumiyyətlə ata tərəfindən ötürülməsi) və dilin təkamülü (bir çox arxaizmlərin hələ də mövcudluğu) haqqında məlumatları ehtiva edir. Ad sadə bir etiket deyil, bir insanı təsvir edən mümkün olan ən qısa “mətn”dir və mənşəyimizi müəyyənləşdirir.

Fransız onomastikasında xüsusi adların-antroponimlərin öyrənilməsinə maraq, ilk növbədə, xüsusi adın morfoloji və semantik xüsusiyyətləri ilə bağlı olan xüsusi və ümumi adların qarşılıqlı əlaqəsi ilə bağlıdır. Antroponimlər haqqında məlumat bir-çox rus, fransız, Azərbaycan dilçilərinin əsərlərində geniş yer almışdır: A.V.Superanskaya (2007), V.Q.Qak (1973; 1981; 1989; 2009; 2010), V.A.Nikonov (1970; 1974; 1988), A.Dauzat (1951, 1980), P. Fabre, Wilmet (1991); Wagner et Pichón (1974), Lebel (1981), Molino (1982), A.Qurbanov (2019), H.Ə.Həsənov (1988), N.Xudiyev (2013) və s.

Fransız antroponimlərinin qeyri-adi müxtəlifliyi həmişə ilk dəfə onları kəşf edən insanları təəccübləndirmişdir; bu müxtəliflik o qədər mürəkkəbdir ki, onun bir sıra variantlardan, dialektlərin impressionist təsirindən və xüsusilə orijinal Kelt qrammatikasından ibarət olduğunu ayırd etmək çətin deyil.

Qeyd etmək lazımdır ki, toponimlərdən antroponimlər yarandığı kimi, antroponimlərdən də məişətin demək olar ki, bütün sahələrində onomastik vahidlər meydana gəlmişdir: *Martin quşu*, *Mendeleyev cədvəli*, *Olivye saladı*, *Müqəddəs Mariya kilsəsi* və s.

Bizim adımlarımız düşüncəmizdə və bizi tanıyanların düşüncəsində biz özümüzü, bizim varlığımızı ondan heç bir şey ayıra bilməz, biz onu tələffüz edirik, qınaq və ya tərifi, təhdid və ya dua, nifrət və ya sevgi də bizik. Bir neçə əhəmiyyətsiz və mənası təyin olunduqları insana heç bir şəkildə aidiyyəti olmayan vahidlər həmin adamı, onun fiziki cəhətini, əxlaqi xarakterini, həyatının ən diqqətəlayiq hərəkətlərini və onunla bağlı hadisələri xatırlamaq üçün kifayətdir. Düşüncəmiz tez bir zamanda, mənsub olduğumuz bir şey: insan, şəhər, ərazi, çay, dərə və ya dağ haqqında təsəvvürləri başqa bir xüsusi adla birləşdirir.

A.Qurbanov Azərbaycan ərazisində də qədim yaşayış dövründə şəxs adlarının əsas rola malik olduğunu göstərmişdir. “Kitabi-Dədə Qorqud”da işlənən şəxs adları buna parlaq misaldır. Həmin dövrdə familiya, ata adı, titul, ləqəb və s. antroponimik kateqoriyalar ya tamamilə işlənmiş, ya da çox az işlənmişdir. Lakin bir qədər sonra, təxminən, orta əsrlərdə ad və ata adı yanaşı işlənməyə başlamışdır. Azərbaycan xalqının adət-ənənəsinə soyadlar, əsasən, XIX əsrdən daxil olmuşdur. [1, - s.15]

N. Xudiyevin fikrincə, adlar tarixin müxtəlif dövrlərində sivilizasiyanın inkişafı ilə əlaqədar olaraq formalaşmışdır. Yeni həyat tərzinə keçilməsi ilə tarixin müxtəlif dövrlərində formalaşmış və dildə

özünəməxsus mövqeyə malik olan ərəb, fars, rus və s. mənşəli, dilin fonetik tərkibinə uyğunlaşmayan mürəkkəb adlar əvvəlcə funksionallığını itirmiş, sonralar isə arxaik sözlər kimi işləklidən çıxmış, onların yerini yeni, səs tərkibinə görə sadə və anlaşıqlı adlar tutmuşdur; *Elşən, Şahin, Vüqar, İradə, Emin* və s. [2, 480 s.]

Xüsusi adların icad edilməsi, onların ictimai həyatın bütün dövrlərində hiss olunan əhəmiyyətinə baxmayaraq, mahiyyətcə sivil cəmiyyətə aid deyil, fikrimizcə, nitqdən istifadə ilə bağlıdır. Valideyn, jest və ya səsin fleksiyası artıq onları tanımaq üçün kifayət etmədikdə, övladlarının hər birini ya onlarla danışanda, ya da onların yoxluğunda onlardan danışanda fərqləndirməlidir. Onun istifadə edəcəyi fərqləndirici əlamət yalnız təyin olunmuş şəxsə xas olan ad ola bilər. Valideyn də öz növbəsində övladlarından aldığı adı tanıyacaq. İnsanın ov yoldaşı və onun evini qoruyan ev heyvanı, onun məskəni və onu suvaran dərə, kölgə salan ağac və ya onu qoruyan meşə, təpə və ya ona yaxın düzənlik onlara bənzəyən hər şeydən fərqləndirilmək üçün adlar alacaqlar. Nəhayət, insanın qorxmalı və yalvarmalı olduğu üstün bir qüdrəti səmada axtarmaq üçün nəzərlərini qaldıracağı gün bu qüdrət onun ilahisinə çevrilərək, daimi pərəstiş, ümid və ya qorxu obyektinə olan bir adla adlandırılacaq.

Ailəni artırmaq, bir tayfada bir neçə ailəni birləşdirmək, daha az məhdud əraziyə bir-birinə münasibətdə bir neçə tayfa yerləşdirmək, hər tayfanın işğal etdiyi ölkə, hər bir kənd və ya eyni tayfanın sakinləri, hər bir təpə, hər bir bağ, əraziyə daxil olan hər bir dərə, bu ərazi, nəhayət və onun ehtiva etdiyi insanlar toplusu, tayfa, ailələr və fərdlər müvafiq adlar alacaq.

Bütün xüsusi adlar mənşəcə mənə kəsb etmişlər. Demək olmaz ki, heç bir şey ani marağın əhəmiyyətsiz adlar yaratmasına mane olmur, motivasiyəsiz və prinsipsiz ixtira hər hansı digər mövzularda olduğu kimi bu mövzu üçün də keçərlidir.

İdiomların qarışıqlığına baxmayaraq, qədim xalqlar arasında əhəmiyyətli dərəcədə rast gəldiyimiz xüsusi adların miqdarı, etimoloji tədqiqatların ən az aşkar etdiyi adlardan daha çoxdur. Bir filoloq, demək olar ki, bütün hindu xüsusi adlarında əhəmiyyətli epitetləri aşkar etmişdi. İbranilərin bütün adları o qədər qabarıq mənə daşıyırdı ki, onların təsiri həmin xalqın ədəbiyyatında güclü şəkildə hiss olunurdu. Əvvəllər ərəblər arasında istifadə edilən adlar və bir neçə əsrlər boyu onları davam etdirənlər də mənə daşıyır, hamı bilir ki, yunan adları da mənaya malikdir və tevton dilindən törəyən bütün adlar da bir fakt olaraq qalır. Sivilizasiyamızdan ən uzaq olan tayfalar belə bu baxımdan bizdən fərqlənmirdilər. [3, p. 1-10].

Bardların şeirlərində rast gəlinən, Sezar və bəzi başqa tarixçilərin təqdim etdiyi mövzumuzda aid anlayışları bir xüsusi nümunə kimi Keltlərə də şamil etmək olar. Mahnılarda öz əksini tapan bütün cəsurların adları fərdidir, heç biri irsi deyil, lakin bəzilərinin əlamətdar mənşəyi var. Lena (Darda Lena) adlı bir meşənin yaxınlığında qalib gələn döyüşçü bu meşənin adını qızına qoyur və bu ad bundan sonra qəhrəman atanın qəlbini daim zəriflik və sevinc hissləri ilə döyündürür. Bundan əlavə, əlamətdar konyunkturalar uşağın bu şəkildə aldığı ada təsir etmədikdə, onu atasının adı ilə təyin etməklə kifayətlənirdilər. Ossianın şeirində Oskarın silahdaşının övladı Qallın oğlu Oqal, adı çəkilən yeganə məzhəbdir. Fərqli bir adın qoyulması ümumiyyətlə, qəbilə üzvü döyüşçülər sırasına daxil olduğu vaxt baş verirdi.

Möhkəm, heyranedicə görünüşə malik olan, bir neçə döyüşdə şücaət göstərən oğlanlara demək olar ki, oxşar adlar verilirdi. Buna görə də ləqəblərin istifadəsi vacib hala çevrilmişdi, Kaledoniyalıların hamısı öz adlarından sonra atalarının adını da xatırladırdılar: Ossianın oğlu Oskar, Karutun oğlu Oskar; Dütnonun oğlu Dermir, Diaranın oğlu Dermir və s.

Deməli, aparılan təhlillər göstərir ki, hələ qədim dövrlərdən antroponimlərin formalaşmazı zamanı şəxs adları ilk olaraq yaranmışdır.

Kaledoniyalıların belə ad qoyma tərzini qədim yunan tayfalarında da mövcud idi. Bütün yunan adları mənaya malik idilər; onların hamısı aşağıdakı səbəblərdən birindən: böyük bir hadisənin xatirəsi, şəxsi keyfiyyətin diqqət çəkən cəhəti, xoşbəxtlik əlaməti, şans, nəhayət dostluq və minnətdarlıqdan qaynaqlanırdı.

Eyni hisslər çox uzaq vaxtlarda və məsafələrdə analogi təsirlər yaradırdı: Böyük okeanıya adalarında adam öz adını dostuna qoyur; Yunanıstanda dostunun uşağına verirdi. Lasedamoniyan Alsibiyadın qonağı olan bir afinalı, nəslinin üçüncüsü tərəfindən məşhurlaşan bu adı öz ailəsinə daşdı; yaddaşımızda Periklin qardaşı oğlu kimi qalan bu ad hələ də çox vaxt özündən razı, eqoist bir şəxsi

xatırladır. Lakin Alsibiyad öz vətəninə xəyanət edib onu əcnəbilərə təslim edəndən bəri vətəni olan hər kəs üçün bu ad yalnız dəhşətlə anılır.

Bütün yunan adları fərdi idi, hər bir ailə, əslində, Karfagendə olduğu kimi, babadan nəvəyə və əmidən qardaşı oğluna ötürülən üç və ya dörd adı həvəslə qəbul edirdi. Lakin bu nizam sabit deyildi, onu yuxarıda qeyd etdiyimiz bütün səbəblər və nikahın yaratdığı ittifaqları xatırlamaq istəyi dəyişdirə bilərdi və nəhayət, bu, heç vaxt ananın övladının adının seçilməsinə təsir etmək hüququna xələl gətirə bilmirdi. Aristofanın səhnələşdirdiyi bir əsərdə ata, oğlunun adı ilə ailəsi üçün hər zaman əziz olan təsərrüfat ideyalarını, arvadının ailə içində ona ehtiramla seçdiyi əzəmət ideyalarını necə əlaqələndirmək məcburiyyətində olduğunu danışır. Bizim üçün bəzi izahlara ehtiyac duyduğumuz bu xüsusiyyət şübhəsiz ki, yunanlar üçün çox komik idi. Roma dövründə eyni ailənin bütün üzvlərinə xas olan irsi addan (*nomen, nomen gentilitium*) həmişə hər bir fərdi fərqləndirən ilk ad (*praenomen*) formalaşdı. Verilmiş adlar bu fərqi qeyd etmək üçün yetərli deyildi; addan sonra soyad (*cognomen*) və ya bir neçə, bəzən isə xüsusi bir soyad növü *Yaqnomen* gəlirdi. Bu, soyadın mahiyyətinin yeganə qanuni filiasiya (vətəndaşlığın əldə edilməsi) faktı ilə ötürülməsidir. Bununla belə, bəzi müəlliflər iddia edirlər ki, Romalılar doğulduğu gün uşağa ad qoyurdular, başqaları isə oğlu üçün erkək cübbə götürdüyü günə, qızlar üçün isə ərə gedənə qədər ertələyirdilər.

Yeni doğulan uşağı atanın ayaqları altına qoyurdular: onu yerdə buraxmaq inkar və ölüm hökmü olardı; onu yerdən qaldırmaq (*tollere*) hərəkəti formal tanınmaya bərabər idi və ataya bütün hüquq və atalıq vəzifələrini verirdi. Bir anlıq qeyri-müəyyən olan uşağın ailə vəziyyəti dərhal sabitləşirdi, əcdadlarının adı ona məxsus olurdu; və məhz bu təntənəli anda ona ad verilir. [3, p. 120-153].

Özəb Salvertin son fikri ilə yuxarıda qeyd etdiyi fikirlərini təhlil etdikdə onların ziddiyyət təşkil etdiyi aşkar olur. O, bəzi tədqiqatçıların Romada yeni dünyaya gələn uşağa dərhal ad verilməsi fikrini səhv hesab etdiyi halda özü də sonda bu fikri təsdiqləyir.

Romalının qızı qadın sonluğu ilə dəyişdirilmiş atasının adını alırdı: Juliusun qızı Jilia; Oktaviusun qızı Oktavia.

Azad qadın onu azad edən adamın adını alırdı. Sonluğu oxşar olan iki ər-arvadın adlarının qeyd edildiyi bir çox yazılarda da bəzən azad etdiyi qadın ilə evlənən sahibkarı tanımaq mümkün olur, lakin daha tez-tez onlar eyni sahibkarın iki quludur ki, azad edildikdən sonra birləşmişlər.

Adlar kişilər üçün istifadə edilən adlara qadın cinsli sonluqlar əlavə etməklə yaranırdı; onlar fiziki keyfiyyətləri ifadə edirdi; fəsilələr isə atanın adını və ya ailə üçün irsi olan adı xatırladırdı: *Guliyə Aqrippina, Valeriya Messalina* və s.

Bundan başqa soyadlar xoşbəxt və ya bədbəxt hadisələrlə bağlı, dostluğu ifadə etmək üçün və s. də verilə bilərdi. Romalıların bütün qəbir kitabələrində soyadları oxumaq mümkündür.

Roma imperiyasının ərazisində məskunlaşan yunanların romalıların adət-ənənələrinə təsiri qaçılmaz idi. Onlar adlarının formalarını öz aralarında heç vaxt dəyişməmişdilər.

Roma İmperiyasının vətəndaşı olan hər bir yunan öz soydaşları arasında ona məxsus yunan adı ilə tanınırdı.

Bununla belə, imperiyaya hər tərəfdən Herulilər, Gepidlər, Qotlar, Hunlar, Franklar, Sarmatlar gəldi və öz işğalları ilə Qərbdə üstünlük təşkil etdilər. Əcdadlarından örnək götürərək, onların nəzərində məğlubiyyəti və köləliyi ifadə edən adlardan çəkinərək, salnamələri öz milli adları ilə doldurdular. İtaliyanın özündə qədim Roma adları, tarix üçün çox əziz olan bu adlar silindi və məhv edildi. Beləliklə, əsl Roma tarixi çoxdan başa çatmış oldu.

Fransız onomastikasının kökünü təşkil edən Kelt onomastikasının da tarixi çox qədimdir, o, Qallıyanın müstəqilliyi dövründən başlayır; o dövrdə təsdiqlənmiş bəzi adlar, təkamüldən sonra, bu gün də istifadə olunmaqdadır; beləliklə, Yuli Sezarın əspazının adı olan *Caratac-us, Carad-ec, Carad-euc* (sevimli), *Carad-oc* (Qall əyalətində) İrlandiyada müasir Crad(d)-ock və Maocarthy (Charthraign-in oğlu) adını əmələ gətirmişdir. Filiasiya digər hallarda da kifayət qədər möhkəm olduğuna görə hətta qədim təsdiqlənmiş formalar olmadan belə, *Pen-Wyn* (Qall) və *Pen-Ven* (Breton) adlarının *Gall Pennovindos*-un (ağ baş) müasir variantları olduğunu təsdiqləmək olar.

Qallın norman və franklar tərəfindən fəthi antroponimiya xeyli sayda german mənşəli adların əmələ gəlməsinə səbəb olsa da, bu adlar heç vaxt fransız şəxsiyyətinə sahib olacaq Kelt adları səviyyəsinə çata bilmədi, çünki kelt adları həmişə çoxluq təşkil edirdi. Bu uzun müddət ərzində qeyri-

müəyyənlik və mübarizə, daha böyük sabitlik, iqtisadi fəaliyyətin və diversifikasiyanın inkişafına təkan verdi; yavaş-yavaş döyüş və ya fəxri adlar öz yerini peşə fəaliyyətini xatırladan adlara, eləcə də irsi xarakter daşıyaraq, inkişaf edən cəmiyyətdə fransız antroponimiyasını minlərlə yeni adla zənginləşdirən ləqəblərə verdi. İdarəetmənin inkişafı, ciddi vətəndaş statusunun qurulması bu çox müxtəlif onomastik panoramayı, incə toxunuşlardan ibarət, indi yoxa çıxmış bir cəmiyyətin portretini döndürdü və aparılan antroponimik tədqiqatlar onun poetik tərəfini daha yaxşı başa düşməyə imkan verir.

Şeir, yumor, ironiya, əcdadlarımızın dövründə də var idi; hər tərəfdən təhdid edilən bir dilin tənəzzülü nəticəsində demək olar ki, ezoterik (mütəxəssis olmayana da aydın olan ideya) hala gətirilən bu adların bəziləri hələ də mövcuddurlar; *Piv-e-Tat* (bu, *Cartulaire de Redon* - Redonun Kartulyarisində (Mülkiyyət adları yazılan toplu xəritə) qeyd olunan xeyir-dua sahibinə verilən addır) “atası kimdir” (müasir Breton dilində *piou e dad*) mənasını verir ki, bu da inzibati jarqonda “nigahdan kənar doğulan” ifadəsini verir.

Dougu-e-Droit (Breton dilində *doug e droad* tələffüz olunur və *silah daşıyan* mənasını verir) adlanan belə bir şəxs adı fransız dilində bütün mənə gücünü itirir, bunun mənası bir əcdadın zəifliyini xatırlatmağın daha rəngli bir yolu olan "ayağını daşıyan" (yəni "topal, axsayan") deməkdir.

Əhali yaşayış yerini, ölkələri dəyişdiyinə görə antroponimiyada anlaşılmaz adlar toponimiyaya nisbətən daha çoxluq təşkil edir. Məsələn, *Collet*: mənşəyi kelt dilidirsə, bu, *koll* (= itirmək) felinin keçmiş zaman feili sifət formasıdır, lakin əgər isim roman mənşəlidirsə, bu, *Kollet* və ya *Nicolas*-ın hipokoristikası (kiçiltmə forması) ola bilər; bu və ya digər fərziyyəni seçmək çox çətindir, çünki eyni adın müxtəlif mənşəyi ola bilər.

Guéméné bir şəxsin adı kimi görünür, açıq-aydın toponimikdir; mənşəyi Redon Kartulyarisində qeyd olunan qall dilində *Win-Monid*-dən (=ağ/müqəddəs + dağ/təpə) törəyən *Guéméné-Penfao*-dan (Loire-Atlantique) götürülmüşdür; *Gué-Méné-Sur-Scorff*-dan (Morbihan) götürülmüşdür, tamamilə fərqli mənşəyi var: qədim breton dilində *kemenet*, latın dilində *commendatio* (= köhnə ərazi bölgüsü). Bir sözlə, obyektiv qərar verməmizi qeyri-mümkün edən iki mümkün mənşə [4, p.33].

Beləliklə, təhlillər nəticəsində demək olar ki, fransız dilinin antroponimik sistemində ad və soyad arasında ziddiyyət mövcuddur, bu özünü onların morfoloji tərtibatında göstərir: adlar sistemində cinsiyyətə görə ziddiyyət var, soyadlar sistemində belə bir ziddiyyət yoxdur.

Qədim fransız dilində soyadların cinsə görə şəxs adları ilə uzlaşması var idi, lakin müasir fransız dilində buna əməl edilmir.

Qeyd olunur ki, antroponimlərin mövcudluğunun müxtəlif mərhələlərində diaqnostika dərəcəsi antroponimlərin ayrı-ayrı sahələrə uyğunlaşdırılmasında ekstralinqvistik və kulturoloji plan problemlərini ortaya qoyur. İnkişaf edən mədəniyyətlərarası dialoq kontekstində antroponimik leksemlərin unifikasiyası problemlərinə yeni yanaşma dil hadisələrinin və konkret terminoloji sistemlərin müqayisəli tədqiqi kontekstində çox aktualdır. Xüsusi adlar mədəniyyətlərarası ünsiyyətin başlanğıc elementləridir, lakin onların siyahıları ikidilli lüğətlərə, tərcümə dərsliklərinə daxil edilmir ki, bu da seçilmiş mövzunun aktuallığını təsdiqləyir. Antroponimlərin tədqiqi mədəniyyətlərin bir-birinə nüfuz etməsi, qloballaşma dövründə çox aktualdır.

Ədəbiyyat siyahısı

1. Qurbanov. A. Azərbaycan onomalogiyasının əsasları, II cild, -Bakı, “İmak” (İstanbul, Türkiyə) -2019, -s.15, -432 s.
2. N. Xudiyev. Azərbaycan ədəbi dili lüğət tərkibinin inkişafı, Seçilmiş əsərləri, II cild, “Elm və təhsil”, -Bakı, -2013, s. 242-243, -480 s.
3. Eusèbe Salverte. Essai historique et philosophique sur les noms d'hommes, de peuples et de lieux, l'imprimerie de l'Achevardière fils, tom I, Paris,1824, p. 1-10 / p. 120-153
4. Jean-Marie Plonéis. L'identité Bretonne. L'origine des noms de personnes, édition du Félin, Paris, 1996, p.33
5. Yeni fransızca-azərbaycanca lüğət, “Kövsər nəşriyyatı”, I-II c., Bakı, 2011,1274 s., 1082 s.
6. Новый французско-русский словарь, Русский язык, Медиа, Москва, -2006, -1161 стр.

Vafa Seyid

***Semantic potential and features of the formation of
French anthroponyms
Summary***

This article is based on the study of the semantic potential and features of the formation of French anthroponyms. The article highlights the views of linguists on the extraordinary diversity of French anthroponyms, the formation of onomastic units from anthroponyms in almost all areas of everyday life, the replacement of complex forms of names with simple forms as a result of evolution.

The article also analyzes the meaning of the origin of all proper names, the need to use nicknames, the way female names and surnames are formed, the influence of Greek names on Roman names and the dominance of Celtic names.

The article shows that in old French there was a generic agreement of surnames with personal names, but this is not observed in modern French. Proper names are the initial elements of intercultural communication, but their lists are not included in bilingual dictionaries, translation textbooks, which confirms the relevance of the chosen topic.

Вафа Сейид

***Семантический потенциал и особенности образования антропонимов
французского языка***

Резюме

Эта статья основана на семантический потенциал и особенности образования антропонимов французского языка. В статье освещаются взгляды лингвистов о необыкновенном разнообразии французских антропонимов, образовании ономастических единиц из антропонимов практически во всех сферах повседневной жизни, замене сложных форм имен простыми формами в результате эволюции.

В статье также анализируется значение происхождения всех имен собственных, необходимость использования прозвищ, способ образования женских имен и фамилий, влияние греческих имен на римские имена и доминирование кельтских имен.

В статье показано, что в старофранцузском языке существовало родовое согласование фамилий с личными именами, но в современном французском языке этого не соблюдается. Имена собственные являются исходными элементами межкультурной коммуникации, но их списки не включены в двуязычные словари, учебники по переводу, что подтверждает актуальность выбранной темы.

Çapa tövsiyə edən:

Azərbaycan Dillər Universiteti

Rəyçilər:

***dosent S.Vahabova
dosent İ.Orucova***